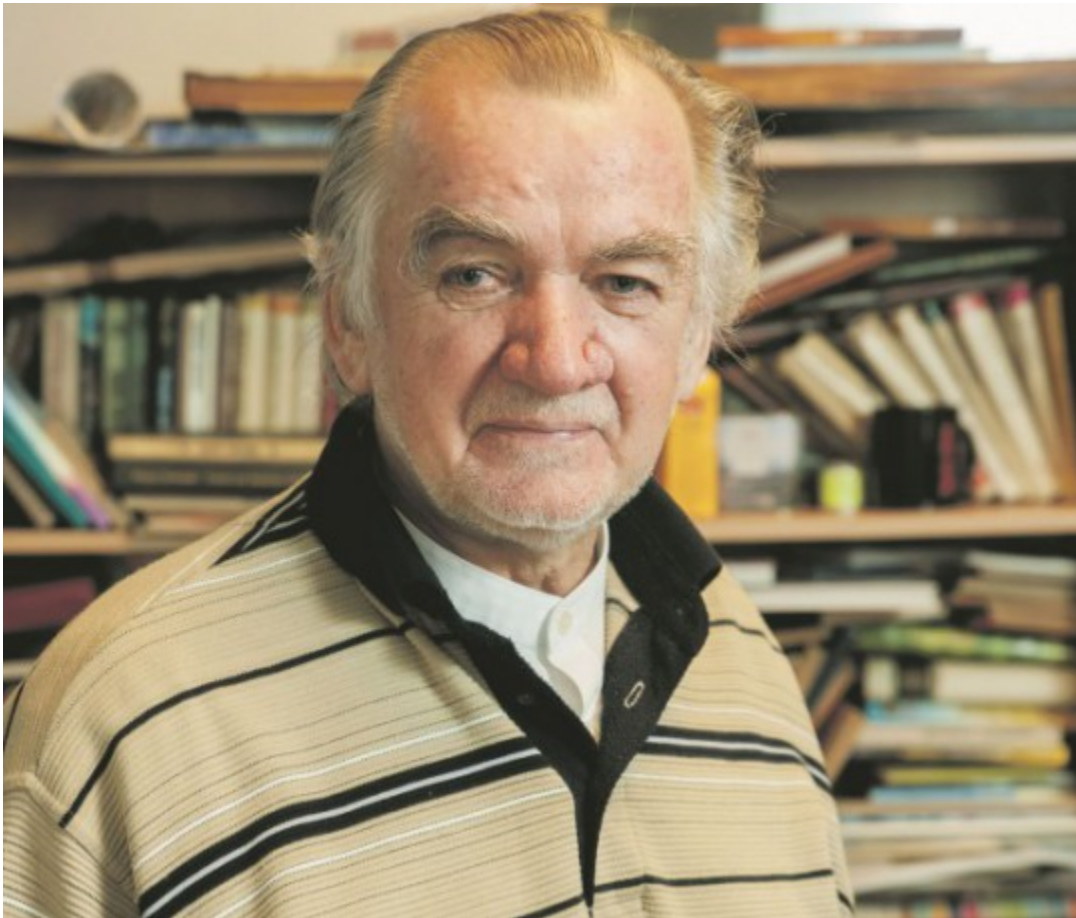

Valdis Šteins: Jaunā pasaules kārtība – totalitārs projekts

Arī <http://nra.lv/latvija/165745-valdis-steins-jauna-pasaules-kartiba-totalitars-projekts.htm>

Valdis Šteins: «Mēs esam par pašnoteiktu, pašnodrošinātu, pašpārvaldītu Latvijas valsti, kur tauta, kā to paredz Satversme, ir augstākās varas nesējs» / F64

Viktors Avotiņš, 8.marts, 18:00

Ģeogrāfijas doktors, viens no Latvijas Tautas frontes sākotnējiem veidotājiem, Latvijas Republikas Augstākās padomes deputāts Valdis Šteins kā bijis, tā palicis brīvdomātājs. Šobrīd viņš ir kategorisks brīvdomātājs, kura kritērijs ir Latvija. Turklāt brīvdomātājs, kurš meklē risinājumus tam stāvoklim, kādā viņš Latviju šodien redz.

– Tu uzskati, ka esam ierauti pasaules mēroga katastrofā. Raksturo, lūdzu, šīs katastrofas izpausmes Latvijā un tikai nosauc (intervijai atvēlētā apjoma dēļ) tās ārējos cēloņus. Tātad – kas noticis Latvijā?

– Latvijā visi «lecam pa vecam». Mūzika tā pati, vārdi tie paši – viss no Marseljēzas. Padomju attīstīto sociālismu esam uzvarējuši, «mežonīgo kapitālismu» uzvarējuši – tuvojamies jaunajam neokomunismam ar visu tam piemītošo nežēlību un antihumānismu – visi nabagi un viena lielpartija jeb partiju kartelis – pūķis ar daudzām galvām. Lai arī partijnieku ir labi ja 0,05–0,1% no visiem iedzīvotājiem. Senāk šādus pārvaldniekus sauca par kliķi, jo faktiski viņi varu ir uzurpējuši, ieguvuši ne jau ar vēlēšanām, bet ar sevis «ievēlēšanu». Padomju sociālistiskā birokrātija nobāl mūsdienu «jauno» komunistu, komisāru un lumpenbirokrātijas priekšā. Paskaties uz tā saukto partiju, faktiski politbrigāžu bosiem – tie paši kompartijas sekretāri, tās pašas runas un uzvedība. Melnās volgas nomainījuši melni mersedesi. Starpība tikai tā, ka Maskavas vietā lidinās uz Briseli. Toreiz līda Kremļa priekšā, tagad Eiropas Federācijas funkcionāru priekšā. Tā ir fasādes redzamā daļa, bet parunāsim arī par neredzamo un būtisko.

– Par to, ko tu sauc par katastrofu? Mūsu medijos varas kritikas it kā netrūkst. Nopietni cilvēki šad tad ieminas pat par valsts iznīcināšanu. Bet, cik saprotu, tu to uzskati par mērķtiecīgu, apzinātu un globālu procesu. Paskaidro.

– Katastrofas apstākļos mēs dzīvojam turpat jau 25 gadus. Tā sākās 1992. gadā. Gadu pēc Konstitucionālā likuma pieņemšanas Augstākajā padomē. Jā, tā ir mērķtiecīgi, dienu pēc dienas, gadu pēc gada veidota. Mēs pat nejutām, cik viltīgi tiekam uz to visus šos gadus virzīti. Mēs ne tuvu nezinām jaunus «Molotova–Ribentropa» protokolus. Pateicoties amerikāņu pētniekam Maiklam Hadsonam, mēs nedaudz zinām par Latvijas augstākās vadības apņemšanos 2008. gadā turpmāk mērķtiecīgi pazemināt mūsu labklājību, ... jo dzīves standarts esot par augstu, jo cilvēki dzīvojot pārāk labi. Mēs neko nezinām par 2008. gadā un citos laikos ar SVF un citām virsvalstu organizācijām parakstītajiem valdības slepenajiem protokoliem. Tā visa ir tā sauktā insaideru (insider) informācija.

– Ko tad mēs zinām?

– Mēs zinām to, kas ir noticis ar mums un valsti. Mēs redzam sekas. To, ka faktiski mums iedota brīvība izmirt kā tautai. Tā, ko mums iedeva, izrādījās putna brīvība, kuram neļauj pat nosēsties uz paša zemes, vīt savu ligzdu, audzināt savus pēcnācējus. Mūsu nogrimšana bija ieprogrammēta 1992. gadā, ar visu depopulāciju, ar visu deindustrializāciju, eļģēniku, korpokrātiju, oligarhu kolektīvismu un citām nelaimēm.

– Pagaidām tu izsakies visai deklarātīvi. Atkal man nāksies klausīties, ka Šteins apracis, ļaujās sazvērestības teorijām un pats tās producē. Lai arī tās īpašības vai «īpatnības», kuras tu uzskaiti, diemžēl pastāv un diemžēl nav te vērtētas to kopsakarā kā noteikta procesa sekas. Kas tad, tavuprāt, ir šī procesa noteicēji?

– Ja pasaulē valda 147 korporatīvie kartēļi un 13 ģimeņu «melnās aristokrātijas» konsīlijs, tad Latvijā līdz 2015. gada 31. decembrim (par to, kas valda no 2016. gada 1.

janvāra parunāsim vēlāk) – Briseles administrācija. Latvijā to pamatā veido vietējie iztapaņas, kuri nolasa pavēles no Briseles funkcionāru lūpām, pirms tās uzrakstītas uz papīra, un izpilda apsteidzoši. Ģeopolitoloģijas un politiskās ģeogrāfijas terminos runājot – Latvijā valda tipisks koloniāls režīms.

– Es uzskatu, ka kolonizēt var to, kas ļaujas. Sabiedrība mēdz kurnēt par neatkarības nosacītību, bet vienlaikus – akceptē varas atražošanu.

– Jā, Satversme paredz, ka Latvija ir neatkarīga valsts un augstākā vara pieder tautai. Bet tā sauktā suverenitātes deleģēšana, kas nozīmē atteikšanos no neatkarības, protams, ir valsts nodevība. Ceturtā maija republikas laikā, no 1991. gada 21. augusta (Konstitucionālā likuma pieņemšana), līdz 1993. gada jūlijam vara piederēja tautai. Pēc tam varu pārņēma oligarhu grupējumu izveidotā Saeima. Bet līdz ar «brīvprātīgo» iestāšanos ES 2004. gadā tā tika sadalīta starp ES administrāciju un oligarhu grupējumiem. Daļa tautas ticēja, ka ES paglābs Latviju no grupējumu patvaļas. Tas nenotika. Tad cilvēki noticeja Zatleram un viņa «reformai». Taču notika kaut kas negaidīts. Līdz ar «Zatlera apvērsumu» 2011. gadā vara pilnīgi pārgāja Briseles, Vašingtonas, Ņujorkas un Latvijas eirokangarisko un amerikangarisko funkcionāru rokās. Tas bija valsts aparāta, funkcionāru, kā šodien saka – ierēdniecības, apvērsums ar lietussargiem mašīnpistoļu vietā. Tagad mums ir svešzemju, pašmāju ierēdņu un sorosiešu pārvaldīta valsts. Parlaments ir butaforija – visu nosaka ministrijas ar savām neskaitāmām aģentūrām, kuras pārpildītas ar lumpenbirokrātiem. Ministrijas caur premjerministru un tiešajās ministru sanāksmēs Briselē, Davosā un citur saņem instrukcijas no pārvaldniekiem. Proti – gan no Briseles, gan Vašingtonas, gan arī no ANO mītnēm Ņujorkā un Vīnē.

– Tagad pamato to, ko tikko teici, ar konkrētām antikonstitucionālām izpausmēm, kuras var redzēt un saprast katrs cilvēks.

– Uzskaitīšu tikai dažas galvenās izpausmes. Pirmkārt, Satversme nosaka, ka Latvijas valsts pieder Latvijas tautai. Tādējādi, zeme var piederēt tikai tās pilsoņiem. Zeme ārvalstnieku īpašumā – tas rada antikonstitucionālu situāciju, tāpēc nepieciešama zemes nacionalizācija. Tā jāatdod tiem, kuriem tika radīti tādi apstākļi, ka viņi bija spiesti zemi pārdot. Vai arī viņiem to izblēdīja. Otrkārt, valsts ir radīta, lai kalpotu tautas labklājībai un drošībai. Šobrīd tā kalpo lumpenbirokrātiskā aparāta alkatībai – pašlabumam. Valsts pieder valsts aparātam (svešzemju un pašmāju). Treškārt, varas monopols pieder partiju kartelim, kliķei. Latvijā nav sistēmiskas opozīcijas, ir tikai viens pūķis ar sešām galvām. Ceturtkārt, Satversme neparedz partiju varu. Partijnieki kopā sastāda, kā jau teicu, labi ja 0,1% no visas tautas. Viņi paši saka – 0,9%. Šā vai tā – viņu nav pat viens procents. Tās nav partijas, bet tikai politbrigādes. Tās ir kā augoņi uz tautas miesas. Piektkārt, valsti ārdoša sistēmas korupcija. Nekas nenotiek bez Gešeft principa. Klasisks sistēmas korupcijas piemērs – valdības sastādīšana. Krēslu dalīšana un pārdalīšana nolūkā sagrābt naudīgās nozares. Vienīgā valdība, kura netika sastādīta pēc koruptīvā principa, bija 4. maija republikas valdība. Tiesa, tā ārstēja tautu ar šoka terapiju un iesāka tautas kopīpašuma prihvatizāciju. Bet tā nebija koruptīvi veidota. Pie sistēmas korupcijas pieder arī ēnu ekonomika. Kur tik kāds valsts komercnoslēpums, tur ēnu ekonomika. Sestkārt,

Latvijā ir likvidēts privātīpašums. Jā, es nepārteicos: Latvijā ir likvidēts privātīpašums! Ja neticiet, pamēģiniet par zemi vai māju, vai dzīvokli nesamaksāt nodokli. Divu mēnešu laikā tas jūsu «neaizskaramais» īpašums var izkūpt kā salmi tūruma malā pēc kartupeļu cepšanas talkas laikā. Nekustamā īpašuma nodoklis ir noziegums pret tautu – aiz tā slēpjas boļševistiska ekspropriācija. Ja jūs iestādīsiet koku, tas vairs nav jūsu, jo nocirst jūs to bez lumpenbirokrāta atļaujas nevarēsiet. Ja valdība kontrolē jūsu privātīpašumu, jūsu ienākumus un izdevumus, tad jūs neesat brīvs cilvēks. Jūs esat vergs! Septītkārt, banksterisms. Bankas un visdažādākās krāpnieciski mafiozās finansiālās struktūras ir otrā institūcija, kura pārvalda un nosaka mūsu dzīvi. Mums ir steidzami jāizveido Ētiskā valsts banka, kura izsniedz bezprocentu kredītus tautsaimniecības attīstības un izaugsmes projektiem. Parādu verdzība, bezdarbs un pauperisms (nabadzība) – tie ir valsts aparāta radīti ļaunumi. Apdrošināšana un pie tam vēl obligātā apdrošināšana ir valsts banksterisma izpausme. Tā ir tautas aplaupīšana. Astotkārt, Temīdai aizsietas acis, tā neredz un negrib zināt, ko tā tiesā, tā negrib redzēt, kas notiek valstī. Sāksim ar to, ka atsiesim tai acis. Jo lietas ir jāskata pēc būtības, nevis likuma, kurš koruptīvi izstrādāts kāda grupējuma interesēs. Devītkārt, varas aparāta kontrole faktiski nepastāv. Lumpenelite neļauj sevi kontrolēt un paliek aizvien nekaunīgāka. Ja tevi apzog, tad izrādās, tev vispirms jāiet uz bibliotēku un jāiemācās, kā iesniegt birokrātiem iesniegumu. Jo, ja tas būs nepareizi noformēts, viņi to neņems vērā.

– Neizvērsoties, īsi pasaki, kādas normas, kādas norises visbūtiskāk apraksta un producē to, ko tu sauc par katastrofu?

– Savulaik, aizrauti ar «dziesmoto revolūciju», ārstēdamies no šoka terapijas un būvēdami dzīvokļos krāsniņas, mēs neieraudzījām, ka pasaulē mainās vara. Bet tieši 1991. un 1992. gadu raksturo divi vēsturiski notikumi.

Pirmais. 1991. gadā tika legalizēts cionisms un cionisti. Cionisms vairs nav apartheīds un rasisms. 1975. gadā ANO pieņēma rezolūciju 3379 (XXX) Elimination of all forms of racial discrimination, kura noteica, ka: «cionisms ir rasisma forma un rasu diskriminācija» (Determines that Zionism is a form of racism and racial discrimination), bet 1991. gada 16. decembrī demokrātiskais vairākums to atcēla, pieņemot rezolūciju Elimination of racism and racial discrimination (A/RES/46/86). Es tajā laikā strādāju AP Ārlietu komisijā, bet neatceros, ka mēs kādā komisijas sēdē būtu šo jautājumu skatījuši. Un arī Ārlietu ministrija man nespēja atbildēt – kurš īsti tajā ANO plenārsēdē nobalsoja par Latviju.

Otrais. 1992. gada jūnijā Riodežaneiro ANO konferencē tika pieņemta slavenā Darba kārtība (Agenda) 21. Tā ir darbības programma jaunajam, 21. gadsimtam. Pētnieki to iesaukuši par «zaļo masku» korporatīvam (kapitālistu) komunismam jeb oligarhu kolektīvismam. Šīs programmas–projekta galvenā būtība ir visaptverošs uzbrukums cilvēcei. Tas ir totalitārs pasaules pārvaldes projekts. Pirmkārt, pasaules inventarizācijas un, otrkārt, pasaules kontroles, kundzības projekts. Tam pakļauts viss: daba, cilvēce, sabiedrība, izglītības sistēma no bērnudārza līdz pārkvalifikācijas kursiem, finanses, celtniecība, ražošana, zemes lietošanas veidi utt. Tas iezīmē pāreju no pārstāvju (sūtniecības) varas uz neievēlēto, bet varas izredzēto vai uzurpatoru varu. Piemēram,

Eiropas Komisiju neviens nav vēlējis. Vai – arī tas, ka izpildvara (valdība) faktiski pārņem likumdevēja (Saeimas) funkcijas, atbilst šī projekta nosacījumiem. Projekts paredz katra cilvēka un visas tautas suverenitātes zaudēšanu. Brīvības zaudēšanu. Tas paredz cīņu ar diviem cilvēces ienaidniekiem: klimata sasilšanu un citplanētiešu uzbrukumu. Kā profesionāls ģeogrāfs, kā zinātnieks saku: nav lielāku melu kā vien meli par klimata sasilšanu. Nekādas sasilšanas pasaulē nav, un citplanētiešu uzbrukums mums nedraud.

Visbeidzot – 2015. gada 25. septembrī pieņemtā ANO Ģenerālās asamblejas rezolūcija 70/1: Pārveidosim mūsu pasauli: ilgtspējīgās attīstības Darba kārtība 2030 (Transforming our world: the 2030 Agenda for Sustainable Development). Tā pielika punktu pārejas laikam, kurš sākās 1992. gadā un ilga līdz 2015. gadam (ieskaitot). 2016. gada 1. janvārī mēs pamodāmies ne vairs kā latvieši vai eiropieši, bet jau kā pasaulieši jeb globālieši.

Darba kārtība 2030 ir rokasgrāmata ceļam uz globālo korporatīsmu (angliski – corporatism). Daži zinātnieki to sauc par globālo sociālismu. Tā ir jauna sabiedriskā iekārta ar centralizētu ekonomiku, centralizētu sabiedrisko un garīgo dzīvi, bez privātīpašuma, ar dzīvokli trušu būrī lielpilsētā, tukšiem laukiem un monsanto barību. Tas ir cilvēces, planētas globālās paverdzināšanas projekts. Globālās tirānijas projekts. Viena no galvenajām sabiedrības apstrādāšanas, zombēšanas metodēm būs koercijas (angliski – coercion) metode. Tā paredz indivīda darbību pašam pret sevi.

2015. gada 25. septembrī Latvijas prezidents vēja spārniem ieradās ANO mītnē un nobalsoja par šo Darba kārtību 2030. Viņš turklāt uzstājās ar runu, kurā zvērēja uzticību ANO un tās uzlikto uzdevumu izpildei: «Šogad ANO Ģenerālā asambleja pārskatīs pasaules informācijas sabiedrības samita rezultātus par pēdējo desmitgadi. Ir svarīgi, lai šis pārskata process, kurā Latvijai ir vadošā loma, būtu veiksmīgs un sekmētu ANO Ilgtspējīgas attīstības plāna līdz 2030. gadam noteikto vispārējo mērķu sasniegšanu.»

Tā mēs 2016. gada 1. janvārī pamodāmies jau jaunā pakļautībā, jaunā pilsonībā. Dotais projekts paredz mūsu tautai iznīcību – tā es to varētu raksturot vienā teikumā. Par šo ANO rezolūciju TV, radio, žurnālistiem, propagandistiem, politiķiem un politikāņiem vajadzētu runāt katru dienu. Taču – klusums.

– Bet vai tu esi domājis par to, ko mēs reāli varētu likt pretī šai katastrofai?

– Ja es kaut ko kritizēju, tad tas nozīmē, ka man ir priekšlikums, kā to mainīt. Protams, mums ir jāpretojas šo ANO rezolūciju īstenošanai. Citās valstīs notiek konferences, mītiņi, jau izdotas grāmatas pret šo pasaules pārvaldnieku iecerī, mums vienkārši jāiesaistās kopīgā politiskā cīņā par tautas varu, par savas Satversmes realizēšanu dzīvē.

Esmu izstrādājis Latviešu tikumības kodeksu, esmu izstrādājis Tautvaldības mācību, kura paredz tautas varas īstenošanu. Tās pamatā ir vienprātības principā balstīta vietējo kopienu vara. Kopā ar līdzdomātājiem esam nodibinājuši jaunu Latvijas Tautas fronti, kustību No Senatnes uz Nākotni. Pašreiz esam tajā organizatoriskajā stadijā, kādā bija LTF 1988. gada vasaras sākumā. Ar to starpību, ka teorētiskais pamats un darāmo darbu

saraksts mums jau ir puslīdz gatavs. Mēs neesam tukšā vietā un ļoti labi zinām, kādu mērķi gribam sasniegt, kādi uzdevumi jāpilda. Mēs esam par pašnoteiktu, pašnodrošinātu, pašpārvaldītu Latvijas valsti, kur tauta, kā to paredz Satversme, ir augstākās varas nesējs. Protams, esam par valsti ar suverēnu norēķinu sistēmu, ar savu tautsaimniecību vārda tiešajā nozīmē. Nevis par kolonizatoru Gešeft biznesa pavalsti. Tautvaldības apstākļos kliķes, partiju karteļa vara, nodokļu karš pret tautu un visas citas briesmu lietas nebūs iespējamās.

Pats galvenais – Dievs ir ar mums.